

MARIO VARGAS LLOSA

ÜVEY ANNEYE ÖVGÜ

ROMAN

5. BASKI

Çeviri: CELÂL ÜSTER

♥ can
çağdaş

MARIO VARGAS
LLOSA
ÜVEY ANNEYE
ÖVGÜ

Can Çağdaş

Üvey Anneye Övgü, Mario Vargas Llosa

Çeviri: Celâl Üster

Elogio de la madrastra

© 1988, Mario Vargas Llosa

© 1992, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1992

5. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Başak Nur Vanlıoğlu

Baskı ve cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-4600-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MARIO VARGAS
LLOSA
ÜVEY ANNEYE
ÖVGÜ

ROMAN

2010 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Türkçesi
Celâl Üster

♥can

Mario Vargas Llosa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kent ve Köpekler, 1984

Yeşil Ev, 1984

Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?, 1991

Elebaşılar - Hergeleler, 1992

Mayta'nın Öyküsü, 1992

Julia Teyze, 1994

And Dağlarında Terör, 1996

Masalıcı, 1996

Don Rigoberto'nun Not Defterleri, 1999

Teke Şenliği, 2003

Cennet Başka Yerde, 2006

Kelt Rüyası, 2011

Genç Bir Romancıya Mektuplar, 2012

Ketum Kahraman, 2014

Hıncır Kız, 2015

Dünya Sonu Savaşı, 2021

MARIO VARGAS LLOSA, 1936'da Peru'nun Arequipa kentinde doğdu. Başkent Lima'daki Leoncio Prado Askerî Okulu'nda edindiği kişisel deneyimlerden yola çıkarak kaleme aldığı ilk romanı *Kent ve Köpekler*'le (1963) kısa sürede üne kavuştu. İlk romanını 1966'da *Yeşil Ev*, 1969'da *Conversación en la catedral* (Katedralde Konuşmalar), 1973'te *Yüzbaşı ve Kadınlar Taburu*, 1977'de *Julia Teyze* izledi. *La guerra del fin der mundo* (Dünyanın Sonunu Getiren Savaş), *Masalıcı*, *Üvey Anneye Övgü*, *Don Rigoberto'nun Not Defterleri*, *Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?*, *Mayta'nın Öyküsü*, *Teke Şenliği*, *Cennet Başka Yerde* gibi yapıtlarıyla günümüzün en seçkin yazarları arasındaki yerini aldı. 1993'te yayımlanan *And Dağlarında Terör* adlı romanı Planeta Ödülü'ne değer görüldü. Edebiyat eleştirisi alanında ise Gabriel García Márquez, Flaubert, Sartre ve Camus'nün yapıtları üzerine kitaplar yayımladı. 1990 yılında Demokratik Cephe'nin adayı olarak katıldığı başkanlık seçimlerinde Alberto Fujimori karşısında başarılı olamadı. 2010'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

CELÂL ÜSTER, 1947'de İstanbul'da doğdu. İngiliz Erkek Lisesi, Robert Academy ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenim gördü. İlk çevirileri *Yeni Dergi*'de yayımlandı. 1983'te George Thomson'ın *Tarihöncesi Ege* adlı yapıtının çevirisiyle *Yazko Çeviri* dergisinin Azra Erhat Ödülü'ne değer görüldü. Yaroslav Hašek'ten George Orwell'a, D.H. Lawrence'tan Iris Murdoch'a, Juan Rulfo'dan Jorge Luis Borges'e, Mario Vargas Llosa'dan John Berger'a, Paulo Coelho'dan Roald Dahl'a pek çok yazarın yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Luis G. Berlanga'ya, sevgi ve hayranlıkla.

İnsan, kötülüklerini, sırmalı kaftan gibi geçirmeli
sırtına, yakıştırmalı. Farkında olmadığı, umursa-
maz görüldüğü bir ayla gibi.
Havakürenin saydam pisliğinde hatları
belirsizleşmeyen, yalnızca kötülüğe tümüyle
teslim olmuş yaratılışlardır. Güzellik –olağanüstü–
bir kötülük biçimidir.

CÉSAR MORO

Amour à mort

1

Doña Lucrecia'nın doğum günü

Doña Lucrecia, kırkına bastığı gün, yastığının üzerinde, çocuk elinden çıkmış, her harfi özene bezene, büyük bir coşkuyla kaleme alınmış bir pusula buldu:

Doğum gününüz kutlu olsun, üvey anneciğim!

Size armağan alacak param yok, ama çok çalışıp sınıfımı birincilikle geçeceğim, benim armağanım da bu olacak. Siz dünyanın en iyi, en güzel insanısınız, sizi her gece düşümde görüyorum.

Tekrar doğum gününüz kutlu olsun!

Alfonso

Geceyarısını geçmişti; Don Rigoberto yatmadan önce banyoya girmiş, ağır ağır, kılı kırk yararcasına temizlik törenini gerçekleştiriyordu. (Boş vakitlerinde en sevdiği uğraş, bir erotik resimlere bakmaktı, bir de beden temizliği; ruh temizliği Don Rigoberto'yu çok daha az ilgilendiriyordu.) Doña Lucrecia, küçük çocuğun bıraktığı pusuladan o kadar etkilenmişti ki, gidip teşekkür etmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Pusuladaki sözler, artık aileye gerçekten kabul edildiğini gösteriyordu. Alfonso uyanık mıydı acaba? Ne fark ederdi! Uyumuşsa, uyandırmadan usulca alnından öperdi.

Alfonso'nun odasına gitmek üzere halı kaplı yarı karanlık merdivenlerden inerken düşünüyordu: Alfonso'nun kalbini kazandım. Artık beni seviyor. Çocukla ilgili eski korkuları, Lima'nın yaz güneşinde eriyen karlar gibi uçup gidiyordu. Sabahlığını sırtına almayı unutmuştu, incecik siyah ipek geceliğinin içinde çırılçıplaktı, vücudunun diriliğini hâlâ koruyan dolgun beyaz kıvrımları sokaktan vuran ışıkların yer yer aydınlattığı loşlukta uçuyordu sanki. Uzun saçlarını çözüp koyuvermişti. Partide taktığı damla küpeleri, yüzükleri, gerdanlığı daha çıkar-mamıştı.

Çocuğun odasında hâlâ ışık yanıyordu, Foncho gecenin geç saatlerine kadar okuyordu anlaşılan! Doña Lucrecia kapıyı hafifçe vurup içeri girdi: "Alfonsito!" Küçük başucu lambasından vuran sarımsı ışık kozasında, bir Alexandre Dumas kitabının ardından, İsa'nın çocukluğunu andıran şaşkın, minik bir yüz belirdi. Darmadağın altın sarısı bukleler, hayretle aralanmış dudakların arasından görünen parlak beyaz dişler, Doña Lucrecia'yı kapı aralığının gölgesinden çekip almaya çalışan iri mavi gözler. Doña Lucrecia çocuğa sevecenlikle bakarak öyle durdu. Ne kadar güzel bir çocuktü! Bir melekti sanki, kocasının hep kilit altında tuttuğu güzelim erotik baskılardaki içoğlanlarına benziyordu.

"Siz misiniz, üvey anne?"

"Bana ne kadar güzel şeyler yazmışsın, Foncho. Yemin ederim, bugüne kadar aldığım en hoş doğum günü armağanı."

Çocuk yorganı fırlatıp atmış, yatağın üstünde ayakta duruyor, kollarını açmış, Doña Lucrecia'ya gülümsüyordu. Kadın da gülümseyerek çocuğa yaklaşırken, birden üveyoğlunun gözlerinde mutlulukla şaşkınlık arasında gidip gelen ve göğüslerinde donakalan bir bakış sezinledi yoksa ona mı öyle geldi? Aman yarabbi, resmen çırılçıp-

laksın, diye düşündü ansızın. Sabahlığını giymeyi nasıl unutursun, salak karı! Tam çocukçağıza göre bir manzara. Yoksa içkiyi fazla mı kaçırdın?

Ama Alfonsito'nun kolları boynuna dolanmıştı bile: "Nice mutlu yıllara, üvey anne!" Çocuğun keyifli, kaygısız sesi geceyi gündüze çevirmişti. Doña Lucrecia, çocuğun incecik kırılğan kemiklerini gövdesinde duyumsadı, minik bir kuştı sanki kendisine sokulan. Sanki sıkı sıkı sarılacak olsa, saz gibi kırılıverecekti. Alfonsito yatağın üzerinde durunca Doña Lucrecia'yla aynı boya gelmişti. İnce kollarını kadının boynuna dolamış, sevgiyle yanaklarından öpüyordu. Doña Lucrecia da ona sarıldı, eli çocuğun kırmızı yollu lacivert pijamasından içeri kaydı, sırtında gezinirken parmak uçlarında omurlarının küçük girinti çıkıntılarını duyumsadı. Alfonsito, Doña Lucrecia'nın kulağına, "Sizi çok seviyorum üvey anne," diye fısıldadı. Doña Lucrecia kulak memesinde iki küçük dudağın dolandığını fark etti; kulak memesini soluğuyla ısıtıyor, öpüyor, usulca dişliyor, oynuyordu. Kadına, Alfonsito kendisini okşarken gülüyormuş gibi geldi. Göğsünü taşkın bir coşku kaplamıştı. Bu üveyçocuğun başına bela olacağını, onun yüzünden Rigoberto'yla hiçbir zaman mutluluğa erişemeyeceğini söyleyip duran kadın arkadaşları ne kadar yanılmışlardı. Çok duygulanmıştı; çocuğun yanaklarını, alnını, darmadağın saçlarını öpmeye başladı. Bütün gövdesine, özellikle de çocuğun değdiği memelerine, karnına, baldırlarının arkalarına, boynuna, omuzlarına, yanaklarına farkında olmadan, değişik bir doygunluk yayılıyordu. Çocuğun kollarından sıyrılmaya çalışırken, "Beni gerçekten çok seviyor musun?" diye sordu. Ama Alfonsito bırakmadı, tam tersine daha sıkı sarılarak şakıdı: "Sizi çok, ama çok seviyorum, üvey anne, herkesten çok..." Sonra küçük elleriyle şakaklarından yakalayarak kadının başını geriye itti. Doña Lucre-

cia, Alfonsito'nun art arda gelen öpücüklerini alında, gözlerinde, kaşlarında, yanaklarında, çenesinde duyumsadı... İnce dudakları dudaklarına sürtünürken şaşkınlık içinde dişlerini kenetledi. Ne yaptığının farkında mıydı acaba Fonchito? Onu itip kendinden uzaklaştırırsa mıydı yoksa? Yok canım, daha neler! Yüzünün coğrafyasında gezinirken ansızın bulduğu dudaklarına istekle yapışan o haşarı dudakların çılgınca titreyişinde en küçük bir sapıklık olabilir miydi?

Doña Lucrecia en sonunda çocuğun kollarından sıyrılarak, "Tamam. Hadi bakalım, artık yatağa," dedi. Şaşkınlığını elden geldiğince belli etmemeye çalışıyordu. "Sabah okula geç kalacaksın, canım."

Alfonsito hemen boyun eğerek yatağa girdi. Yanakları al al olmuştu, kendinden geçmişçesine gülerek kadına bakıyordu. Bu çocukta herhangi bir sapıklık olabilir miydi? Şu tertemiz küçük yüz, şu sevinçle pırıldayan gözler, yorgana sarınıp yatağa gömülmüş şu küçük gövde masumluğun ta kendisi değil miydi? Asıl sapık sensin, Lucrecia! Yorganı çocuğun iyice üstüne çekti, yastığını düzeltti, kâkülünü öptü, komodinin üzerindeki lambayı söndürdü.

Odadan çıkmak üzereyken, Alfonsito'nun titrek sesini duydu: "Bu yıl sınıf birincisi olacağım. Size armağam bu olacak, üvey anne."

"Söz mü, Fonchito?"

"Namus sözü!"

Doña Lucrecia yatak odasına dönerken merdivenlerin yarı karanlık sırdaşlığında alev alev yandığını fark etti. Büyülenmişçesine, ateşim çıkmış olamaz, diye söylendi kendi kendine. Bir çocuğun artniyetsiz okşayışlarından nasıl bu kadar etkilenebilirdi? Sapıtma, be kadın! Yoksa yaşlanmanın ilk belirtileri miydi? Çünkü her şey apaçıktı: Gövdesi tepeden tırnağa yanıyordu, baldırla-

rı sırlısklamdı. Çok ayıp, Lucrecia, utan, utan! Birden aklına, Kızıl Haç yararına düzenlenen bir çayda yılışık bir arkadaşının anlattıkları geldi. Öğleden sonra şekerleme yapacağı zaman yatağa çırılçıplak uzanmış. Genç üveyoğlu da yanına uzanıyor, tırnaklarıyla kadının sırtını kaşıyormuş. Kadın gövdesinin kor gibi yandığını söylediğinde, masadakiler kıkır kıkır gülerken kıpkırmızı kesilmişlerdi.

Don Rigoberto yatağa sırtüstü uzanmıştı. Akrep desenli şarap rengi yatak örtüsünün üzerinde çırılçıplaktı. Doña Lucrecia terliklerini çıkarıp yanına uzanırken, Don Rigoberto'nun göğsünden ve karınaltından yükselen kılılarıyla uzun, solgun karaltısı yalnızca sokak lambalarının aydınlatığı odada kımıltıydı. Yoksa hemen uyumuş muydu?

Kocasının düşler arasından kopup gelen, o bildik boğuk sesiyle, "Neredeydin?" diye mırıldandığını duydu. "Beni neden terk ettin, sevgilim?"

"Fonchito'yu öpmeye gitmiştim. Bana doğum günüm için bir pusula yazmış, inanamazsın. Öylesine sevgi dolu ki, neredeyse oturup ağlayacaktım."

Don Rigoberto söylediklerini pek duymamış gibiydi. Sağ eliyle kalçasını okşuyordu. Isıtılmış, ıslak bir bez gibi sımsıcaktı eli. Parmakları geceliğinin kıvrımları arasında dolanıyordu. Doña Lucrecia ürkererek, "Sırlısklam olduğumun farkına varacak şimdi," diye düşündü. Ama korkusu fazla sürmedi, merdivenlerdeyken kendisini şaşkınlığa düşüren o güçlü dalga, tepeden tırnağa bir ürpermeyle gövdesini bir kez daha kaplayıverdi. Sanki bütün gözenekleri bir bir açılıyor, istekle bekliyordu.

Kocası düşünde konuşuyormuşçasına, tutkulu bir sesle, "Fonchito seni gecelikle mi gördü?" diye sordu. "Çocuğun aklına kötü şeyler getirmiş olmasın. Belki de bu gece ilk erotik düşünüyü görür."

Kocasının kahkahasını duyunca Doña Lucrecia da güldü. “Sen neler saçmalıyorsun budala?” Şaplak vurmuş gibi yaparak sol elini Don Rigoberto'nun karnına indirdi, ama eline gelen kocasınınki oldu, dikilmiş, küt küt atıyordu.

Doña Lucrecia, “Aaa, bu da ne, bu da ne?” diye bağırdı, yakalayıp çekiştiriyor, bırakıyor, sonra yine tutuyordu. “Bakın ne buldum! Hayret bir şey yani!” Bu arada Don Rigoberto onu üstüne çekmiş, hazla öpüyor, dudaklarını aralayarak yudumluyordu. Kocasının dilinin ucu ağzının içinde dolanıyor, dişetlerinde ve damağında geziniyor, her şeyi tatmaya, keşfetmeye çalışıyordu. Doña Lucrecia uzunca bir süre gözlerini açmaksızın mutlu bir düşe bıraktı kendini. Kapıldığı karşı konulmaz çarpıntıyla kolları bacakları kesiliyor, yok olup gidiyordu sanki. Boşlukta yüzüyor, dibe batıyor, fır fır dönüyor gibiydi. Kendini, hayatı bulur gibi olduğu zevk dolu burgacın dibinde, gümüş sırları dökülmekte olan bir aynada beklenmedik küçük bir yüz, pembe yanaklı bir melek yüzü beliriveriyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Kocası, geceliğini yukarı sıyırılmış, bir yandan memelerini öpüyor, bir yandan da düzenli, değirmi hareketlerle kalçalarını okşuyordu. Doña Lucrecia'ya taptığını mırıldanıyor, sevecen bir sesle kendisi için gerçek hayatın onunla başladığını fısıldıyordu. Doña Lucrecia kocasının boynunu öperek meme uçlarıyla oynamaya koyuldu. Don Rigoberto inledi. Doña Lucrecia, hemen ardından, kocasının yatmadan önce kendisi için özenle yıkayıp güzel kokular sürdüğü dayanılmaz kuş yuvalarını, koltukaltlarını yalamaya başladı.

Don Rigoberto, kadının altında, şımarık bir kedi gibi mırıl mırıldı. Doña Lucrecia'nın bacaklarını elleriyle tutup azgınca ayırdı. Ata biner gibi üstüne oturttu, yarıp içine girdi. Doña Lucrecia acı ve zevkle inlerken kendini

tuhaf bir kasırganın içinde buldu; gözlerinin önünde bir an çarmıha gerilip kazığa oturtulmuş, oklarla delik deşik edilmiş ermiş Sebastian belirdi. Sanki birileri yüreğini deşiyordu. Artık kendini dizginleyemedi, gözleri yarı kapalı, elleri başının arkasında, memelerini öne fırlattı, altında onun ritmine uyarak anlaşılır anlaşılmaz sözler mırıldanan, gidip gelen kösnül atı sürmeye başladı. Ta ki, ölür gibi, bayılır gibi oluncaya, eli ayağı kesilinceye kadar.

Doña Lucrecia, baygın bir sesle, “Kimim ben?” diye sordu. “Kimdim ben sence?”

Don Rigoberto, düşler arasından, “Lydia Kralının karısı, sevgilim,” diye bir kahkaha patlattı.

Lydia Kralı Kandaules

Ben, yüzyıllar sonra Türkiye adını alacak bölgenin orta yerindeki, İonia ile Karia arasındaki küçük bir ülkenin, Lydia'nın Kralı Kandaules. Krallığımda bana en çok onur veren, ne ülkenin kuraklıktan çatlamış dağları, ne de gerektiğinde Phrygialı ve Aioliyalı saldırganlarla, Asya'dan gelen Dorlarla çarpışan, sınır boylarımızı yağmalamaya gelen Fenikeli, Lakedaimonlu çapulcuları, göçebe İskitleri bozguna uğratan keçi çobanlarım; beni en çok onurlandıran, karım Lucrecia'nın sağrısı.

Özellikle sağrısı diyorum. Poposu, kalçaları ya da kızı değil, sağrısı. Çünkü ona ne zaman binsem öyle bir duyguya kapılıyorum ki, kadife donlu, kasları gergin, oynak ve uysal bir kısrakın üstünde gidiyorum sanki. Dayanıklı bir sağrı, belki de uyruklarımın düş gücünü tutuşturarak krallığımın dört bir yöresinde dolaşan söylencelerdeki kadar geniş. (Bu söylentilerin hepsi de kulağıma geliyor, ama doğrusu beni kızdırmaktan çok hoşuma gidiyor.) Gönlümce seyredebilmek için karıma diz çözüp secdeye gelmesini, halıyı öpmesini buyurduğum zaman, o saygıdeğer sağrı en büyüleyici oylumunu alıyor. Her yarıküresi kösnül bir cennet; neredeyse ayırt edilemeyecek bir inişle baldırlarının sert sütunlarını taçlandırarak insanın aklını başından alan bir siyahlık, beyazlık ve ipeksi-

Jacob Jordaens, *Lydia Kralı Kandaules Başmabeyinci Gyges'e Karısını Gösteriyor* (1648), tuval üzerine yağlıboya, Stockholm Ulusal Müzesi.

lik ormanında yitip giden bir yarıkla birbirinden ayrılan iki yarıküre, Babillilerin dinimizce yok edilen o barbar dinlerinin sunaklarından birini düşürüyor aklıma. Elimle dokunduğum sert, dudaklarımı değıdirdiğimde yumuşak; kucakladığımda uçsuz bucaksız, soğuk gecelerde sımsıcak, başımı koyduğumda dünyanın en rahat yastığı, aşk saldırısı vakti eriştiğinde sonsuz bir zevk pınarı. Girmesi kolay değıl, ilk ağızda biraz acı verici, o pembe açılımların güçlü saldırı karşısında gösterdiği direnişeye bakıldığında gözü pek olduğıu bile söylenebilir. Gereklili olan, yılmaz bir kararlılık ve tıpkı benimki gibi hiçbir şeyden ve hiç kimseden ürkemeyen, boyun eğmeden derinlere dalan bir kamış.

Daskylos'un oğılu, özel muhafızım ve mabeyincim Gyges'e, savaş alanlarındaki yiğıtliliklerimden, hak bölüşürürken gösterdiğim yansızlıktan çok, pupa yelken giden görkemli bir gemiye benzeyen yatağıımızda kamışımın Lucrecia ile kazandığıı zaferlerden övünç duyduğumu söyleddiğimde, şaka ediyorum sanıp bir kahkaha patlatmıştı. Oysa şaka etmiyordum. Gerçekten de bu tür yiğıtlilikler bana daha çok onur veriyor. Bu konuda kaç Lydialı benimle aşık atabilir ki! Bir gece kafayı bulmuştum, sırf bunu kanıtlamak amacıyla en seçkin Habeş kölem Atlas'ı konağııma çağırtdım. Lucrecia'ya Atlas'ın önünde eğilmesini söyledikten sonra Atlas'a da Lucrecia'ya binmesini buyurdum. Ama bir türlü beceremedi; kim bilir belki benim varlığıımdan tedirgin olmuş, belki de gücü yetmemişti. Lucrecia'ya kararlılıkla yaklaşıyor, girmeye çabalıyor, ama bozguna uğrayıp soluk soluğıa geri çekiliyordu. (Sonra baktım Lucrecia bu olayı belleğıinden silip atamıyor, Atlas'ın kellesini vurdurdum.)

Çünkü kraliçeye duyduğum tutku su götürmez. Göz kamaştırıcı sağırsı dışında elleri, ayakları, beli, ağızı, her yeri yumuşak ve zarif. Burnu kalkık. Mahmur gözle-

ri, yalnızca zevk ve öfkeyle dalgalanan anlaşılmaz dinginlikte bir deniz. Bilginler tapınaktaki eski kitapları nasıl kılı kırk yararcasına incelerler, ben de karımın gövdesini öyle inceden inceye, özenle anlamaya, öğrenmeye çalışmışımdır hep, onu avucumun içi gibi bildiğimi söyleyebilirim, ama yine de her gün daha doğrusu her gece gövdesinde yeni bir büyüleyicilik keşfediyorum: omuzlarının tatlı kıvrımları, dirseğinin o küçük yaramaz çıkıntısı, ayakiçinin o güzelim oyukluğu, dizlerinin yuvarlaklığı, koltukaltlarındaki minik koruların mavimsi saydamlığı.

Bazıları yasa önünde evlendikleri karılarından çabuk usanırlar. Sonra da, evlilik hayatının tekdüzeliği tutkuları öldürüyor derler. Aylar, yıllar boyu hep aynı kadınlı yatan bir erkeğin damarlarına hangi boş umut kan ve can verebilir ki? Ama bu kadar uzun süredir evli olmamıza karşın Lucrecia, kadını beni hiç sıkmaz. Ondan en küçük bir bıkkınlık duymam. Kaplan ve fil avına çıktığımda ya da savaşa gittiğimde aklıma ne zaman Lucrecia gelse yüreğimin çarpışı tıpkı ilk günlerdeki gibi hızlanır, gecelerin yalnızlığını dindirmek için sahra çadırında ne zaman bir köle kızı ya da bir alay orospusunu okşasam ellerim acımasız bir düş kırıklığına uğrar. Onlardaki kış, popo, kalça ya da baldırdan başka bir şey değil. Ah, bitanem! Yalnızca Lucrecia'nınki bir sağrı. Bu yüzden ona hiçbir zaman yüreğimle ihanet edemem, ona bu yüzden tutkunum. Bu yüzden şiirler düzer kulağına okurum, yalnız kaldığımızda kapanıp ayaklarını öperim. Lucrecia'yı kutular dolusu mücevhere, değerli taşla boğuşum bu yüzden, ona yeryüzünün dört yöresinden hepsini hiçbir zaman giyemeyeceği kadar terlik, sandal ve giysi, tümünü hiçbir zaman takamayacağı paha biçilmez takılar getirtişim bu yüzden. Bu yüzden üzerine titrer, krallığının en güzel varlığı olarak el üstünde tutarım onu. Lucrecia olmasa, benim için hayat ölümden farksız olur.

Özel muhafızım ve mabeyincim Gygesle yaşadığımız gerçek serüven ile ağızdan ağıza dolaşan asılsız dedikodular birbirini pek tutmuyor. Kulağıma gelenlerin hiç-biri gerçeğe yakın değil. Aslına bakarsanız hep böyledir, düşünle gerçeğin yürekleri birdir, ama yüzleri geceyle gündüz, ateşle su kadar farklıdır. Gygesle bahse tutuşmak ya da birbirimizin yerini almak gibi bir işe kalkışmış değildik; her şey benden kaynaklanan apansız bir dürtüyle kendiliğinden oldu, belki de her şey yazgının bir oyunu ya da şakacı bir küçük tanrının çevirdiği bir dolaptı.

Sarayın önündeki alanda bitmek bilmeyen bir törene katılmıştık; krallığıma bağlı boylar bana armağanlar sunmaya gelmişlerdi. Hayvansı şarkılar kulaklarımızı sağır, atlıların cambazlıklarıyla savrulan toz toprak gözlemlerimizi kör etmişti neredeyse. Törende, ölülerin külleriyle hastaları iyileştiren büyücüler, topukları üstünde durmadan dönerek Tanrı'ya yakaran bir ermiş de vardı. Çok tuhaf bir adamdı bu ermiş: İnanç gücüyle kendinden geçmiş, döne döne dans ederken durmadan yükselen ve sanki bağırsaklarından gelen boğuk bir sesle habire soluk alıp veriyordu. En sonunda öyle bir an geldi ki, insandan bir burgaca dönüştü, dönerken vardığı hızdan adamı göremez olduk. Yeniden bedenine dönüp de durduğunda, süvari saldırısına katılmış bir savaş atı gibi kan ter içindeydi, sapsarı kesilmişti, Tanrı'yı ya da Tanrıları görmüşçesine şaşkın şaşkın bakıyordu.

Mabeyincimle Grek şarabımızı yudumlarken büyücüler, ermişi konuşuyorduk. Birden bizim Gyges'in gözlerinde şeytansı bir pırıltı yanıp söndü, sesini alçaltarak kulağıma eğildi, "Geçen gün satın aldığım Mısırlı kadın, Tanrı'nın bir kadına bağışlayabileceği en güzel kıça sahip," diye fısıldadı. "Gerçi yüzü pek o kadar güzel sayılmaz, memeleri küçük, sonra çok terliyor, ama popusunun görkemi ve cömertliği bütün kusurlarını fazlasıyla

Kırkımda, çekici bir üvey anne: Doña Lucrecia. Her gece "temizlik ayinleri" düzenleyen bir haba ve koca: Don Rigoberto. Ergenlik çağına erişti erişecek bir oğul: Alfonso. Bu üçlü arasında masumiyetle şeytanlığın iç içe geçtiği erotik bir fantezi. Akıl almaz bir baştan çıkarma öyküsü. Vargas Llosa, Üvey Anneye Övgü'de, Jordaens, Boucher, Tiziano, Bacon, Szyszlo gibi ressamların tablolarından da yola çıkarak, gerçek ile fantezi arasında gidip gelen bir erotizm klasığı sunuyor okurlara.

#Üveyanne #ensest #erotizm #kiskançlık #aldatma #aile #sapkınlık #saflık
#babaoğulifşkisi

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [v](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-1600-0

9 789750 746000